

Елин Пелин
Забравена песен

Аз знаех една песен.

Трябва да е било много отдавна, още в детинството ми, защото не помня вече нито мелодията, нито думите. Същето ми се топи от споме-на и копнее да долови и да се изпълни отново с тая сладка пролетна ме-лодия и тия пълни с тайнственост думи на моята песен, но не може.

И всеки път, когато изляза на полето, видя неговия пролетен праз-ник, срещна взора на срамежливите теменуги, чуя над главата си песен-та на чучулигата, усетя младата милувка на вятъра, който закача зелени-те листа и танцува по поляните като момиче: всеки път, когато видя пръснати по черните угари, наведени над ралото бедните деца на майка-та земя и погледна тоя безкраен пейзаж от селца, пътища и речища, ог-рян от небесната усмивка – тогава в душата ми се наливат вълни от сладкото томление, от тържеството и надеждата, с които ме изпълваше някогаш моята малка песен. Моята забравена песен!

Есени, когато тежки мъгли легнат на небосклона, когато огнени и златни рани нашарят гората, когато птичките бягат, когато цветята мрат и тревата повече, колко мъчно ми е тогава за моята забравена песен!

Каква беше тя? За моето детинство ли разправяше, моето малко селце ли рисуваше? Или то беше песента на бързата рекичка, при която си играех? Или това не било песен, а само тъй ми се струва? Може би това е мъничката другарка на детските ми игри, която сега тихо почива в своето малко гробче! Може би това е нежната майчина милувка, топ-лата майчина сълза!

Съществуваше ли тя, пял ли съм те, моя малка, мелодична, тайнст-вена песен, или това са били блажените сънища на едно мечтателно и болно дете?

Плаче ми се за тебе, моя забравена песен!

Дали ще си припомня някога думите ти, дали ще чуя пак твоята нежна полска мелодия?

Тогава, когато, уморен от живота, легна да си почина в гроба, осво-боден от хилядите предразсъдъци, които правят живота мъчен, от хиля-дите условности, които го правят суетен, когато над мене се зазелеее тревица и цъфне саморасла шипка, когато забравя всичко и моят ум престане да търси истината и да се тревожи от лъжата за добро и зло – тогава, в тая гробна тишина, аз вярвам, ще чуя тебе, моя сладка забраве-на песен, и под твоята тиха мелодия, и под твоите тайнствени и мили думи ще спя, ще спя тихо като на майчини си скути.

КРАЙ

© Елин Пелин

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5748>]